

Marie-José Manry

Heidi

la munte

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Heidi

la munte

Text și ilustrații:
Marie-José Maury

Sunt deja câteva ore bune de când Heidi, la brațul mătușii ei, merge pe cărăriuia care urcă șerpuint pe munte. Și când ai abia cinci ani, așa cum are Heidi, chiar că este o călătorie obositoare! Însă fetița nu are de ales...

— Grăbește-te! o zorește Dete, mătușa sa. Trebuie să ajungem până acolo sus, și asta înainte de lăsarea serii.

Atunci Heidi își ia pachetul în brațe și continuă să meargă, vrând-nevrând, ridicându-și cu greu pantofii groși pe povârnișul abrupt.

Heidi nu cunoaște deloc muntele și se uită cu mare băgare de seamă la tot ceea ce o înconjoară. Scurta ei viață de până acum și-a petrecut-o în întregime la oraș, acolo jos, în vale, alături de mătușa sa din partea mamei, Dete, care a luat-o în grijă de la moartea părinților ei. Heidi nu-și amintește nici de mama sa, nici de tatăl său, căci ea avea numai un an la dispariția lor. Însă ea resimte, adânc în inima sa, un mare gol.

Iată un sat! Este chiar satul Dörfli. Porțile și ferestrele se deschid la tot pasul pentru a întâmpina drumețele. Spre marea surpriză a lui Heidi, o femeie se apropie și îi vorbește mătușii ei:

– Buna ziua, Dete! Ce plăcere să te revăd! Oprește-te puțin dacă vrei!

Dete se așază pe marginea fântânii să vorbească cu Barbel, prietena sa din copilărie. Spre deosebire de Heidi, Dete cunoaște bine zona aceasta, căci aici a crescut.

- Da unde mergeți voi așa grăbite? o întreabă Barbel zâmbind.
- Mergem la pășune, îi răspunde Dete. Apoi adaugă, vorbind în șoaptă: ...la bunicul.
- Cum? tresare Barbel. La unchiul din munți?! La moșul ăla ursuz?!
- E de datoria lui, suspină Dete. Tocmai mi s-a oferit o slujbă ca guvernantă în oraș. Nu mai pot s-o țin pe această copilă, adaugă ea întorcându-și capul după Heidi.

Fetița se grăbește să se îndepărteze de cele două, având inima grea. A auzit destul...

